

CHIM LỒNG

Tặng DeLoy, để kỷ niệm những ngày thân ái cũ.

Linh đã thức trắng hai đêm.

Và cả đêm nay nữa, chàng cũng không sao chợp mắt được.

Từ hôm Hùng mang ý định đi lính thủy ra bàn với Linh thì Linh đâm nghĩ ngợi nhiều.

Chàng bắt đầu nhạt lạnh với sách vở. Sáng, chiều Linh vẫn xách cặp tới trường. Nhưng mà lạ! những bước chân đi, sao tự dưng, chàng thấy như miễn cưỡng.

Từ một tuần nay, tối nào Hùng cũng đến tìm Linh. Rồi hai người dắt tay nhau qua những con đường vắng để "bàn bạc"...

Những lúc "góp ý kiến" ấy là những lúc Linh thấy lòng cộm lên những đam mê xa rộng. Chàng sốt sắng gọi lên những cái gì cao xa và kỳ thú như một kẻ vẫn hằng say khát giang hồ. Đó là một cách chàng dùng để nâng chí ra đi của bạn.

Và Hùng cũng đã nhất định. Sáng nay Hùng đã bắt đầu xin thôi học.

Thấy bạn thôi học, Linh lại càng bồn chồn, "khó chịu". Chàng băn khoăn nhiều lắm. Nhưng ý tưởng theo bạn để cùng bắt đầu "tập sống một cuộc đời", Linh vẫn chưa thấy hiện lên rõ rệt ở trong đầu. Vì, chính ra thì Linh cũng chưa hề dám nghĩ tới, một cảnh đời xa lạ quá như thế. Chàng mới chỉ thèm khát "nó" một cách mơ hồ tuy ở trong chàng, "nó" đã kết thành một ám ảnh, trong ít lâu nay. Và trong ít lâu nay, không hiểu sao. Linh lại nuôi một định kiến táo bạo; hễ là thanh niên thì phải nếm thú giang hồ. Chàng thấy như là hèn nhát khi chàng mới chỉ nghĩ bèn tới cảnh đời khuôn phép.

Linh bỗng nhớ lại câu nói - mà giọng run lên vì cảm động - của Hùng, lúc chập tối:

- Hùng phải đi xa một chuyến. Tội gì! đang lúc mình còn trẻ chưa phải chịu một xiềng xích nào. Sau này vợ con vào là hết! Mình còn làm được cái trò gì nữa khi bên mình có những đôi mắt van xin và quyến luyến?

Chàng bỗng buột ra miệng một câu so sánh:

- Những con chim lồng!

Nằm trần trọc, thao thức nghĩ lan man mãi, Linh càng thấy bức bối và khó chịu.

Bên ngoài, im lặng hết sức, vì đêm đã lên cao. Quanh chàng, bóng tối dày đặc. Và Linh thấy như, trong gian phòng tối om và vắng lặng này đang có những tơ buồn rung động...

Linh vùng dậy. Chàng lần tới cửa sổ, đẩy tung hai cánh chớp ra.

Hơi đêm ulla vào mang theo một chút sáng mờ của ánh trăng loãng màu, một đêm về cuối tháng.

Linh tỳ khuỷu tay vào thành cửa, nhìn ra ngoài. ánh trăng đục mờ phảng phất bên những bóng tối hiền lành. Khí trời thoáng mát. Vườn cây bình tĩnh và kín đáo vì yên lặng.

Ồ! yên lặng quá. Tất cả như đang lắng đợi một sự gì.

"Có lẽ, vườn cây đang đợi gió, nghĩa là đợi sự đổi thay của không khí". Nghĩ thế, Linh lại bắt ngay tới những ý tưởng phức tạp đang chen lấn ở trong tâm não.

Linh cũng cần một sự đổi thay. Sống yên lặng mãi với những ngày bình thản và nhạt nhẽo, Linh thấy đời chàng cũng chẳng khác gì vườn cây kia nằm hiền lành trong bóng tối của một đêm lặng gió.

Trên xa vời, mấy vì sao yếu lấp láy bên những mảnh mây trắng nằm yên. Linh nhìn trời bát ngát để phác ra trong trí tưởng tất cả những cảnh đời xa rộng. Chàng thấy lòng háo hức lên và man mác những mê say mới lạ...

Mãi đến lúc sương đêm thấm lạnh trên đôi bàn tay và Linh thấy đầu mình hơi rức, chàng mới vào giường nằm. Thì trời cũng vừa bén sáng.

Khóm lá tường vi bên cửa sổ, đã bắt đầu để rơi những tiếng kêu nhỏ yếu của đôi chim sâu quen thuộc mọi ngày.

Chàng tỉnh dậy dưới đôi mắt âu yếm của mẹ chàng.

Bà cụ nhìn Linh nói rất nhẹ:

- Sao hôm nay cậu cả ngủ trưa thế. Gần bảy giờ rồi đấy. Sữa đây, ăn đi rồi còn đi học không trễ con ạ. Gớm, giá mẹ không vào thì dễ...

Linh vội nhảy xuống đất, ngoan ngoãn làm theo lời mẹ.

*
* *

Và cũng như mọi buổi, chàng lại lặng lẽ đưa những bước chân miễn cưỡng tới trường...

Linh tiễn Hùng xuống tận Hải Phòng, hôm Hùng phải xuống tàu Claude Chappe để vô Sài Gòn.

Chàng sẵn sóc tỉ mỉ tới từng điều nhỏ nhặt về cuộc hành trình của bạn. Chàng thấy như là chàng sẵn sóc cho chính mình. Và chàng tưởng tượng như chính chàng cũng ra đi, nhưng Linh cũng đã gửi ở bạn tất cả tâm hồn khát rộng của chàng rồi còn gì!

Từ mấy hôm trước, Linh đã cẩn thận đi hỏi dò, xem say sóng thì phải chữa bằng cách nào. Cho nên, lúc cùng Hùng ra bến Sáu Kho chàng đã không quên xách theo một chục cây mía Đường Chèo. Thấy thế, Hùng cảm động lắm. Chàng nhìn Linh nói bằng một giọng ướm những buồn chia ly:

- Chúng mình phải xa nhau những ba năm, Linh nhỉ.

Linh không giấu được buồn nữa. Chàng rút mouchoir đưa lên mắt và nghẹn ngào:

- Lúc Hùng về, chúng mình có lẽ sẽ đổi thay hết cả...

Hùng vội an ủi bạn:

- Nhưng mà ba năm thì cũng chóng, Linh ạ. Ba năm...

Nhưng Hùng cũng ngừng lại. Vì chàng không sao nói được nữa.

Tàu đã rung đến hồi chuông cuối cùng để "đuổi" những người đi tiễn lên bến.

Lên bến xong, Linh còn vội vã chạy mua thêm ít dưa chuột, ném xuống cho bạn và dặn với:

- Lúc nào thấy lợm giọng chóng mặt thì Linh ăn mía hay ăn một quả dưa cho nó đỡ say sóng, Linh nhé.

Còi tàu rúc lên.

Mấy con chim lớn đang lượn là là trên mặt nước, vỗ cánh bay vội về phía núi Đèo. Khói tàu đen đặc bốc lên tỏa mờ cả nền trời.

Linh thấy trí chàng mờ hẳn đi, dường như bị khói tàu ám tối. Mặt chàng nhòa những lệ. Hình Hùng cứ mờ dần, mờ dần...

Mấy con chim lớn ban nãy, cũng đã bay xa lắm.

Linh bàng khuâng nhìn dõi theo những chấm đen nho nhỏ ấy cho đến lúc mắt chàng đặt tới dãy núi Đèo nằm yên lặng phía chân trời.

Con tàu đã khuất bóng sau dãy nhà máy chai từ lâu mà Linh vẫn còn đứng nguyên nơi bến.

Trước mắt chàng, cả một cảnh bao la mở rộng.

Nhưng - mĩa mai chưa! - Chàng vẫn đứng đây, như chiếc chim cô lẻ, đau đớn đứng trong lòng...

Tiểu thuyết thứ năm, số 30 ngày 11-5-1939.